

El futur

Si coneguèssim el futur, la vida deixaria de tenir bona part del sentit, si és que en té cap. Perdríem l'esperança per tot allò que volem aconseguir, s'esvairien les il·lusions que posem en l'arribada d'un cop de sort imprevist o per assolir allò a què hem dedicat tantes hores d'esforç, les expectatives davant l'esdevenidor (que sovint ens esperonen a tirar endavant) quedarien en no res... i ens convertiríem en éssers impassibles que esperariem arribar a tot allò que, al capdavall, sabríem que és inevitable, indefugible, i que no hi hauria més remei que acceptar amb resignació.

Fixeu-vos que els endevins professionals, aquells que tiren cartes o miren boles de vidre, mai no són categòrics en les seves prediccions. Descriuen tendències, possibilitats, esdeveniments més o menys vagues... que sovint es poden arribar a modificar a partir de canvis i accions personals. Saben perfectament que, per diverses raons, no poden llençar prediccions definitives: 1-perquè el futur és impredecible, 2-perquè si els pronòstics no es compleixen perdran un client, i 3-perquè intueixen les implicacions anímiques de saber el futur i, per tant, saben que en realitat ningú no el vol conèixer exactament. Per això, si són prou intel·ligents, el que fan els astròlegs, nigro-

mants i profetes no és pas visualitzar el que encara no ha passat, sinó observar el client i el seu entorn, deduir i vaticinar a partir de probabilitats.

El meu escepticisme en cartes i conjuncions astrals és absolut. Crec que endevinar el futur és, a banda d'impossible, poc recomanable. El futur no el podem anticipar amb exactitud, però podem preparar-lo, si més no en part. El futur és tan inevitable com, de vegades, més o menys previsible. El podem sembrar i esperar que el temps sigui propici. Al capdavall, moltes de les coses que passaran són conseqüència del que fem ara. De les decisions que prenem avui, se'n despendran alguns dels fets de demà. I és per això, perquè potser encara podem creure en un demà millor, en un futur on ningú trepitgi els drets de ningú, on tothom –i a tot arreu– respecti tothom, on ens puguem expressar en llibertat i sense por, on els pobles –tots– puguin decidir com i què volen ser, on ningú no sigui reprimat brutalment per exercir el dret de manifestar la seva voluntat, on la legalitat no passi per davant de la legitimitat, on els recursos i els serveis estiguin ben distribuïts, on no es discrimini cap persona per raó de raça, sexe, origen o llengua... és per això, dic, que ens convé treballar, si cal, fins a l'esgotament.

Digueu-me il·lús, tracteu-me d'innocent, proclameu-me rei dels ingenus... però no m'adjudiqueu alegrement el qualificatiu de ruc pel simple fet d'encoratjar a lluitar per un futur millor. El futur –sigui el que sigui– és massa important.

